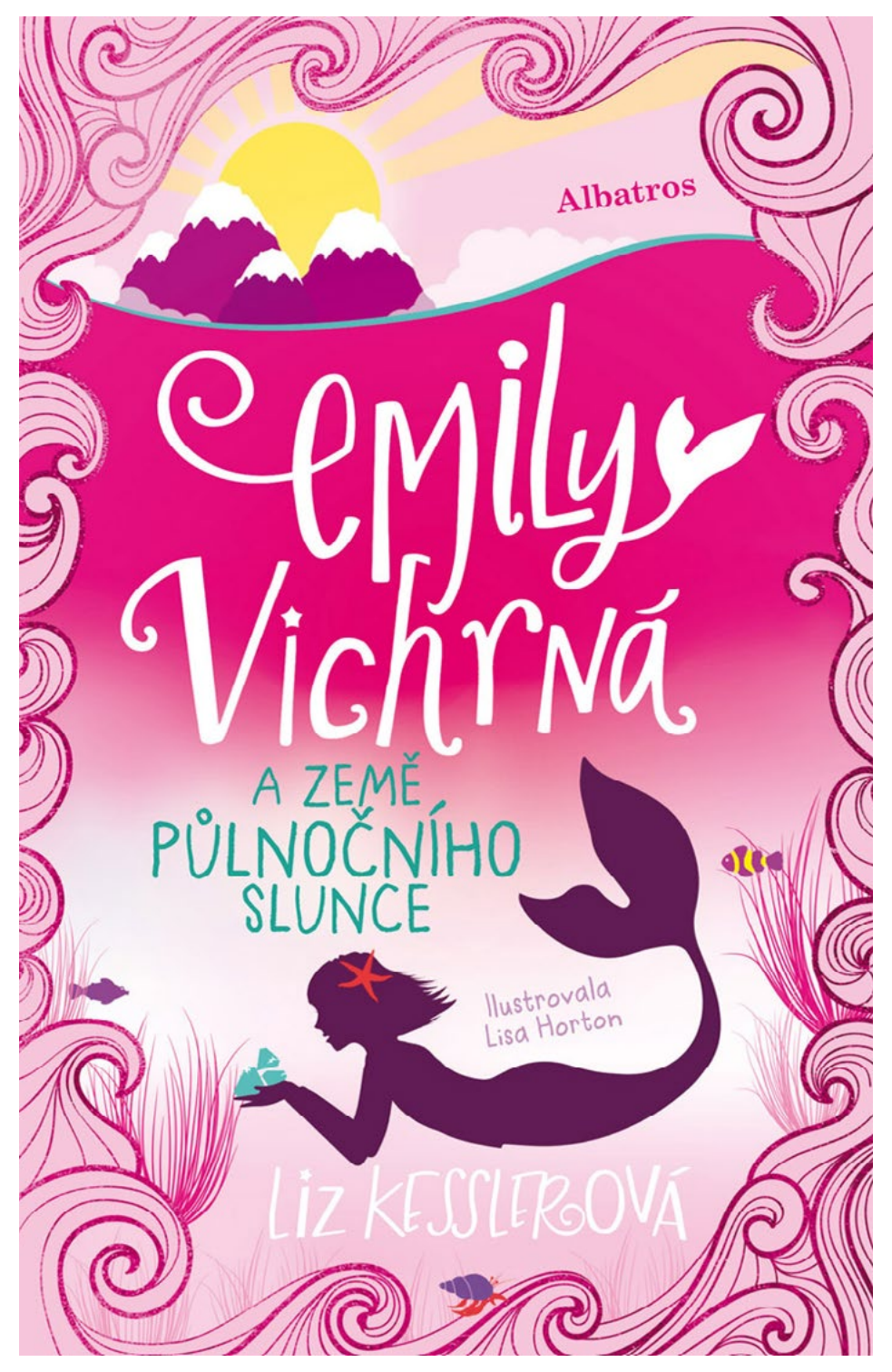

Albatros

Emily Vichrná

A ZEMĚ
PŮLNOČNÍHO
SLUNCE

Ilustrovala
Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Emily Vichrná a země půlnočního slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová
Emily Vichrná a země půlnočního slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Emily Vichrná

A ZEMĚ
PŮLNOČNÍHO SLUNCE

Ilustrovala Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

*Tuto knihu věnuji své naprosto úžasné agentce
Catherine Clarkeové jako poděkování za deset let
neutuchající podpory, přátelství, a vůbec za všechno,
co pro mě udělala. A za to, že Emily pomohla na svět.
Děkuju. Doufám, že se své práci budeš věnovat
ještě dlouho.*

Návrat krále hor

Byl jsem už mrtvý a byl jsem ztracený,
byl jsem skálou a kamením.

Stal jsem se ledem a stal se i ohněm,
byl jsem vším a byl jsem ničím.

Byl jsem jedním a byl jsem jiným,
byl jsem tím, kdo nese zkázu a smrt.

A také jsem tál, dýchal a žil,
zapomenuté tajemství byl.

Jsem zemí i mořem i kopci,
symbolem vašich děsů i chyb.

Zkoušel jsi zmrazit oči hor,
však bratře, hled' na můj vzdor: Jsem zpět.

Njord

První kapitola

Přerušujeme tento program a přinášíme vám předpověď počasí s důležitou výstrahou. Mnoho regionů na pobřeží bude dnes dopoledne opět zasaženo náhlými bouřemi. Místní orgány doporučují obyvatelům, aby vycházeli ven pouze v nutných případech. Pobřežní komunikace, které jsou po včerejší průtrži mračen dosud zaplaveny, zůstanou uzavřeny až do odvolání.“

Mamka vypnula televizi a šla zapnout varnou konvici. „Tyhle bouře nejsou normální,“ prohlásila. „Jsme uprostřed léta! Měli bychom být v pohodě venku na

sluníčku a ne zalezlí doma nebo se pod pláštěnkou či deštníkem hnát pod střechu.“

Její nejlepší přítelkyně Millie ukázala bradou na koš s deštníky a na potrhané paraple se zahýbanými dráty. „To už je tenhle týden třetí, co vyhodím,“ konstatovala. „Nevadilo by mi tolik, kdyby jen přšelo. Ale nesnáším kvílení větru. Přináší mi zlé sny. A vlny, co s hukotem narážejí na přístavní hráz, netvoří zrovna klidné prostředí mým meditačním a vizualizačním skupinám.“

Millie pořádala na *Králi moří* nové kurzy, „Meditace a vizualizace“. *Král moří* je loď, na které teď v Brightportu žije, v přístavu kousek od nás. *Král* býval dřív náš, ale když se naši dali znova dohromady, přestěhovali jsme se na jinou loď. Táta je totiž mořský muž a máma suchozemská žena, a naše *Fortuna* je speciálně uzpůsobená pro život nad vodou i pod vodou. Já jsem polomořská, takže můžu být s mámou jako suchozemka nahoře i s tátou v moři, kde se ze mě stává mořská panna.

Kurz meditací a vizualizací probíhal třetí týden. Millie s ním začala v „osvícené chvíli synchronicity“, jak to nazvala.

Řekla bych, že „osvícené chvíle synchronicity“ mívá často. A moc si neláme hlavu s tím, že nikdo neví, co to vlastně znamená.

„Nevím, proč se tak vzrušujete,“ řekla jsem. „Bouřka je vždycky asi půl hodiny a zbytek dne je krásně.“ Koukla jsem oknem ven. „Podívejte, už se to lepší.“

Millie si vyměnila pohled s mámou.

„Co je?“ nechápala jsem.

Mamka se natáhla pro dva hrnečky a do jednoho dala sáček s čajem. „No, já se nedivím, že *ty* vidíš tu lepší stránku,“ zvedaly se jí koutky v náznaku úsměvu.

„Co tím myslíš?“

„Myslí tím, že těm z nás, co mají *přítele*, se zdá všechno růžovější,“ odpověděla mi Millie. Pak se kdávkavě zasmála a zvedla se z pohovky. „Jen tě škádlím, drahoušku,“ štípala mě do tváře, když procházela kolem. „Pro mě Earl Grey, Mary P.,“ dodala a šla za mámou do kuchyně.

„No, když myslíš,“ otočila jsem se k nim zády, aby neviděly, jak se mi rudě rozhořely tváře. Ani úsměv, který jsem nedokázala potlačit.

Měly pravdu. V těch dnech jsem nehledala špatnou stránku na *ničem*. No tak trochu prší. A co? Komu to vadí? Můj svět je tak jako tak plný slunce.

A *bylo* to kvůli Aaronovi. Jasně že jo. Byl to můj kluk.

Sice mi pořád ještě připadalo trochu divné ho tak brát, a vlastně jsem to ještě nevyslovila nahlas. Zvlášť ne před ním! Ale měla jsem toho plnou hlavu. A líbilo se mi to.

Klep klepity klep! Z myšlenek mě vyrušilo zaklepání na dveře. Okamžitě jsem ten způsob klepání poznala, a tváře se mi znovu rozhořely jako na povel.

Máma byla u dveří těsně přede mnou. „Ahoj, Aarone,“ doširoka se usmála. „Právě jsme o tobě mluvily.“

Podíval se na mě. „Opravdu?“ trochu se podivil.

Protáhla jsem se kolem mamky. „Tak ahoj,“ dala jsem jí pusku na tvář.

„Dávej na sebe pozor,“ kladla mi na srdce.

„To bude dobrý! Podívej, je po bouřce! Říkala jsem ti, že nebude trvat dlouho.“ Vydala jsem se s Aaronem dál po molu.

„Užij si to se svým klukem!“ ozvala se zevnitř Millie.

Pokradmu jsem se podívala na Aarona. „Omlouvám se za ně,“ zahuhlala jsem.

Usmál se. „Mně to nevadí,“ prohlásil, „pokud tobě taky ne.“

Upřeně jsem koukala do země. Styděla jsem se mu podívat do očí. „Ne, myslím, že mi to taky nemá proč vadit,“ mluvila jsem k dřevěným latím pod nohama.

Už nic neřekl a natáhl ke mně ruku. Vklouzla jsem mu do dlaně a šli jsme dál. Okamžitě jsem ale ucítila mravenčení, a po celém těle se mi rozlilo příjemné teplo. Takhle jsem se nikdy dřív necítila. Trochu jako by mě někdo lechtal. Měla jsem chuť poskakovat a hlasitě se smát.

Seznámili jsme se teprve letos. Dřív Aaron bydlel jenom s maminkou na osamělém hradu uprostřed oceánu, ale před nedávnem se přestěhovali spolu s námi do Brightportu. Uspořádali jsme tady ohromný koncert a tehdy večer mě poprvé políbil. To od té doby se takhle cítím.

Jemu jsem to samozřejmě neřekla. Jediná osoba, která o tom něco ví, je moje nejlepší kamarádka Shona.

„Ty jsi ZAMILOVANÁ!“ vypískla rozradostněně, když jsem jí to pověděla. Shona je ta nejtypičtější, nejdokonalejší mořská panna na světě a nic nemá raději než sentimentální milostné románky.

„Nebuď směšná,“ zlehčovala jsem to tehdy. „Na to mám ještě čas. A navíc ani nevím, co to znamená, být zamilovaná.“ Bylo nám oběma skoro třináct, takže *svým způsobem* bylo ještě brzy zabývat se takovými věcmi, jako je láska.

Ale stejně jsem se přistihla, že na to pořád myslím. Láska? Musela jsem si přiznat, že ze všeho nejraději teď trávím čas s Aaronem. A tím pádem jsem se samozřejmě nevidala se Shonou tak často jako dřív. Cítila jsem, že se z toho stává choulostivá záležitost.

Nebyla jsem si jistá, jestli jí víc vadí, že je mimo hru, nebo ji štve, že o něm pořád mluvím. Svou roli tady možná hrála i žárlivost. Každopádně se mě přestala na Aarona ptát. A kdykoliv jsem se pokusila o něm mluvit, převedla řeč jinam nebo odplavala dělat něco jiného.

Vlastně jsem jí to neměla za zlé. Asi to byla nuda poslouchat, jak pořád dokola mluvím o jediném klukovi. Jenomže po pravdě řečeno mi společné chvíle s ní chyběly. Problém byl, že se mi vždycky *víc* chtělo být s ním.

„Co chceš dělat?“ zeptal se mě teď Aaron.

Šli jsme po molu a mně se nejvíc ze všeho chtělo do zábavního parku Rushtonových, nasednout do strašidelného vláčku, kde bychom byli namáčknutí na

sebe a drželi se ve tmě za ruce. Už jsme jím jednou jeli a jízda nebyla nic moc, ale předstírala jsem, že jsem vyděšená, takže mě Aaron vzal kolem ramen. Bylo to tak příjemné, že jsem toužila, aby cesta nikdy neskončila. Což ale pochopitelně musela a já od té doby nenašla jinou záminku, abych se k němu mohla přitulit.

Se Shonou jsem se ale neviděla od začátku týdne a dnes byl pátek.

„Nezaplaveme si do Shiprocku?“ navrhla jsem. Shiprock je podmořské město, kde Shona žije.

„Jasně!“ souhlasil Aaron a vydali jsme se rovnou na pláž, kde se dalo vlézt do moře.

Nervózně jsem se rozhlížela, zatímco Aaron už se brodil ve vodě.

„To je dobrý, jen pojď!“ volal na mě. Pak se rozběhl, cákal kolem sebe a skákal do vln.

Pořád ještě jsem si nezvykla na to, že už nemusíme skrývat, kým doopravdy jsme. Že se ze mě ve vodě stává mořská panna, jsem zjistila teprve loni a skoro celou dobu jsem to tajila. Vládce moří Neptun byl v těchto věcech neoblomný. Celé dlouhé roky existovala mezi světem mořských a suchozemských lidí přísná dělicí čára a pokaždé, když bylo třeba, aby někdo zapomněl, že zahlédl mořského člověka s rybím ocasem, nechal na něj Neptun použít MP drogu. A nešlo jenom o *mazání paměti*. Vydal i zákony, podle nichž byl veškerý styk mezi oběma světy zakázán. Tátu poslali do vězení, protože se oženil s mojí mámou!

Poslední dobou se ale všechno změnilo. Neptun

rozhodl, že spolu mají žít lidé z moře i ze země v klidu a míru. Přestal používat MP drogu a zrušil její působení i zpětně. Přinejmenším v Brightportu, kde už každý o existenci mořských lidí věděl, a nebylo potřeba nic tajit.

Přesto jsem si stále ještě připadala divně, když jsem mohla jít do moře jen tak a nepanikařit. Nemusela se bát, co se stane, když někdo spatří můj rybí ocas.

„Na co čekáš?“ halekal Aaron. Pak se ponořil a máchnul rybím ocasem nad vlnami. Stříbřitě se zaleskl ve slunci, které k nám už zase vysílalo paprsky, jako by ranní bouře ani nebyla.

Aaron byl stejně jako já polomořský a radostná lehkost, s níž se ve vodě pohyboval, mi připomněla, jak moc to mám taky ráda. Setřásla jsem obavy a vběhla za ním do moře.

Trvalo jen pár vteřin, než začala moje proměna. Nejdřív jsem ucítila známé brnění v prstech u nohou. Pak mi nohy zmrtvěly a spojily se dohromady. Nakonec úplně zmizely i s oblečením a místo nich se mi utvořil rybí ocas. Pořádně jsem s ním švihla, protáhla ho do délky a pak už se za mnou točil jako vrtule a poháněl mě k Aaronovi.

Usmívala jsem se pro sebe, když jsme plavali vedle sebe, a myslela na to, že jsem asi ještě nikdy v životě nebyla tak šťastná.

Shonina maminka se vznášela ve dveřích jejich obydlí v shiprockých jeskyních s omluvným úsměvem. „Je mi to líto, Emily, ale Shona už někam odplavala s kamarádkami ze školy.“

„Nic se neděje,“ tvrdila jsem. „My ji najdeme.“

Zaplula dovnitř a já se s Aaronem vydala zpátky tunelem ven na otevřené moře. Spolu s námi plavala řada stříbrných ryb, byly přímo pode mnou a šimraly mě ploutvemi na břiše.

„Co teď?“ zeptal se Aaron.

Píchl mě osten žárlivosti při pomýšlení na to, že Shona někde blbne s jinými mořskými holkami. Pak jsem si ale uvědomila, že nemám žádné právo, abych žárlila. To *já ji* pořád nechávala samotnou, protože jsem chtěla být s Aaronem. Nemohla jsem si teď stěžovat na to, že je někde s kamarádkami ze Shiprocku. S takovými, které ji neopustí, když si najdou kluka.

Pak mě něco napadlo. „Asi vím, kde je!“

Plavali jsme dál na otevřené moře a voda byla čím dál chladnější. Míjeli jsme ryby, které si nás pokradmu prohlížely.

„Hele,“ smál se Aaron jedné rybí dvojici. Plavaly proti nám, jedna tlustá, žlutá, s tmavě rudými skvrnami po celém obličejí. Vypadala jako nějaká mohutná dáma s rozmazanou rtěnkou. Druhá měla naopak štíhlé, černobíle pruhované tělo. Plula poslušně vedle ní, jako důstojná sloužící.

Propluli jsme několika kamennými oblouky a dostávali se stále hlouběji, až jsme konečně připlavali

ke koberci hnědých řas, který líně povlával v rytmu vlnění oceánu.

„Co je to za místo?“ divil se Aaron, když jsme propuli chaluhami nad písčité dno, pokryté rybářskými sítěmi, roztroušenými barely od oleje a starými bicykly.

„To je naše hřiště,“ řekla jsem, vplula do široké roury a ukázala mu, ať plave za mnou. Na konci jsme se rozhlédli kolem. Shona nikde nebyla. Byla jsem napůl rozčarovaná, ale na druhou stranu jsem si trochu oddechla. Aspoň že na naše hřiště nevodí všechny ostatní kamarádky. Navíc to znamenalo, že zůstaneme s Aarone samy.

„Hej, podívej se na tohle!“ Plaval na druhou stranu hřiště k nějakému černému cáru látky. Nikdy předtím jsem ji tady neviděla.

Připlavala jsem k němu. „Co to je?“

„Mně to připadá jako lodní plachta.“

„Černá?“

Zakřenil se. „Určitě bude z pirátské lodi! Prozkoumáme ji!“

Nadzdvihl jeden roh a mně se srdce zatetelilo jako ploutve stříbrné rybky. Nakonec možná přece jen *budu* mít důvod se k němu ve tmě přitulit!

Spustila jsem se dolů, rozhrnula písek pod sebou, a moře vzedmulo plachtu. Plavala jsem dál a zastavila se teprve, když jsem uslyšela Aarona vykřiknout.

Otočila jsem se. Nebyl tam.

„Aarone?“

Nic.

„Aarone?“ zavolala jsem hlasitěji. „Kde jsi?“

Pořád nic.

Vydala jsem se zpátky k rohu plachty, ale ocas se mi do něčeho zamotal. Kus chaluhy? Přetočila jsem se, abych se podívala, co to je. Chaluha se do mě přitom zaryla ještě víc. Měla jsem úplně uvězněný ocas. V tu chvíli mě něco sevřelo v pase.

A celý svět najednou zčernal.

Druhá kapitola

Pust mě, Aarone,“ žadonila jsem se smíchem. Tyhle vtípky pro něj byly typické. Vždycky předstíral, že neplave za mnou, pak se rychle a potichu přiblížil a přikryl mi rukama oči. V následující vteřině se pokaždé ozvalo: „Hádej, kdo to je?“ Což bylo snadné uhodnout.

Tentokrát ale nic neříkal.

„No tak, Aarone, vím, že jsi to ty,“ pořád ještě jsem se smála. Zvedla jsem ruce, abych ho chytila a uvolnila si oči.

A přesně v tu chvíli jsem se smát přestala.

Nebyly to jeho ruce!

Na očích jsem měla velké, studené a lepkavé dlaně. „Kdo... kdo to je?“ koktala jsem.

Ať to byl kdokoliv, posunul jednu ruku tak, aby mi zakrývala oči, a druhou mi přikryl pusou.

Nemohla jsem mluvit. Skoro ani dýchat. Srdce mi bilo tak rychle, jako když se přetáčí lodní motor. Co se děje? Jak dlouho může Aaronovi trvat, než zjistí, že něco není v pořádku, a vrátí se pro mě?

Chtěla jsem do té ruky kousnout, ale byla tak pevně přilepená na moje ústa, že jsem ani nemohla rozevřít rty a vycenit zuby. Pokusila jsem se uvolnit rybí ocas, ale zjistila jsem, že se nezamotal do chaluh. Byla to síť!

Pak jsem uslyšela hlas. Chraplavý. Tlumený. Naléhavý.

„Pořádně jí přitáhni ocas,“ říkal ten hlas. „Je kluzká jako úhoř.“

Připadalo mi, jako by mi ocas přeložili nadvakrát a svázali. Cítila jsem ruce, které mi omotávaly oči i ústa silným pásem rákosí. A hotovo. Slepá a němá jsem vězela v síti.

„Tak jo, pryč odsud,“ řekl chraplavý hlas. „Honem!“

Neměla jsem tušení, kam mě unášejí. Připadalo mi, že cesta trvá celou věčnost a že snad nikdy neskončí, moře bylo chladné stejně jako ruce, které mě celou dobu svíraly, nesly nebo postrkovaly.

„Tak co teď?“ ozval se o něco později cizí hlas. Nebyl to ten chraplavý. Slyšela jsem nějaký jiný. Posazený výš. Trochu míň drsný. Laskavější? Ale ne, to bylo jen moje toužebné přání.

„Uděláme přesně to, co nám nařídil,“ odpověděl Chraplák. „Zůstane zavřená tady, dokud nedostaneme další instrukce. Každou minutu by se měly objevit i ty druhý.“

Druzí?

„Tak jo.“

„Podrž ji, já vyřídím zámky.“

„Držím.“

Zatímco mě jedny ruce pustily, druhé mě sevřely o to pevněji. Myslela jsem, že mě snad rozmačkají na padrť.

Za moment se Chraplák vrátil. „Tak jo, jsme zamčený. Teď ji z toho vysvobodíme.“

„Vysvobodíme?“

„No, dyť nikam nemůže! A podle rozkazu s ní nemáme zacházet moc hrubě. Kdyby se náhodou objevil šéf, neviděl by ji třeba rád takhle v síti.“

„Máš pravdu. Dveře jsou zamčený pořádně?“

„Drží pevně jako čelisti žraloka. Tak šup, vymotáme ji ze sítě.“

Mrskala jsem se, kroutila a bušila do nich, když mě vyprošťovali ze sítě a rozvazovali mi oči a pusy. Sotva jsem měla volná ústa, našla jsem i hlas.

„AÁÁÁÁCHCHCHCNECHTEMĚ!!!PUSŤTE-MĚVYZRŮDY!“ ječela jsem na ně.

Jeden z nich mi připlácl dlaň na pus. Kousla jsem ho do prstu.

„U sta humrů!“ zařval a odskočil ode mě. Aspoň jsem si ho mohla prohlédnout. Drsný hlas patřil ještě drsněji vyhlížejícímu mořskému chlapovi. Byl obrovský! Od hlavy až na konec ostrého špinavě šedého rybího ocasu měřil určitě hodně přes dva metry. Měl mastné černé vlasy stažené vzadu do culíku a pichlavé šedé oči. Všude se mu klinkaly kroužky a ozdoby, úplná kompletní sbírka z doby železné, na uších, na bradě, horním rtu, dokonce i na očních víčkách.

Byla jsem si jistá, že bych si to u něj nechtěla rozlít.

„Můžeš ječet, jak chceš,“ zavrčel na mě. „Stejně tě nikdo neuslyší. Doplavali jsme do pořádné hloubky a široko daleko nenajdeš živou duši.“

Natahovala jsem uši, abych zachytila jakoukoliv reakci na svůj křik. Nic. Pokud tedy nepočítám mírné zhoupnutí různobarevných vodních keřů nebo hejno stříbrných rybiček. Stovky jich plavaly směrem ke mně, pak sebou mrskly, zaleskly se jako čepel nože na slunci a byly pryč.

„Kde to jsme?“

Neodpověděl.

Vrhla jsem krátký pohled na druhého mořského chlapa. Byl hubenější, mladší, piercingu měl asi o polovinu méně než ten s chraplavým hlasem, byl o takových třicet centimetrů menší než on, ale v očích měl úplně stejný výraz. Jaký? Nedokázala bych ho definovat. Byla to nenávist? Zastrasování? Vztek?

Ba ne, nic z toho tam nebylo. Nebo pokud ano, mí-
silo se to s něčím dalším. Kdyby mě právě nechtyli
a nestrčili do podmořské cely kdesi uprostřed oceánu,
řekla bych, že vypadali nervózně. Jako kdyby si nebyli
docela jistí, jak se ke mně mají chovat. Ale ne. Tak to
nemohlo být. Jenže jak tedy?

„Co se mnou chcete dělat?“ zeptala jsem se.

Chraplák mě ignoroval a třel si prst v místě, kde
jsem ho kousla.

„Omlouvám se,“ hlesla jsem.

Počkat! Ti chlapi mě se zavázanýma očima unesli
v síti, dotáhli mě někam do utajené jeskyně a *já se jim*
omlouvám? „Tak proč jsem tady?“ řekla jsem pevněj-
ším hlasem. „Kdo jste? Co se mnou chcete dělat?“ opa-
kovala jsem.

Hubeňour už otvíral pusu, ale Chraplák zvedl od-
mítavě ruku. Tu, do které jsem ho nekousla. „Žádný ře-
či!“ vyštěkl.

„Ale, Orto...“ zkusil to Hubeňour znovu.

„Ale nic, Kaji,“ zavrtěl Chraplák, Orta, hlavou. „Má-
me svý rozkazy. Žádná konverzace, žádný vysvětlování,
nic. Je ti to jasný?“

Kaj přikývl. „Jasný,“ zamumlal.

Pak oba zmlkli. Teď jsem se teprve rozhlédla po jes-
kyni a zjistila, jak je veliká. A majestátní. Shora probles-
kovala mezi spletitými kamennými útvary na stropě
matná záře, jako by nad ním byla osvětlená skála.

Plavala jsem kolem stěn, ohmatávala jsem je a zkou-
mala. Byly vykládané křišťály. Nedokázala bych říct, jestli

šlo o přírodní křišťály z moře nebo nějaké exotické drahé kameny. Pochopila jsem ale, že nejsem zavřená ve vězeňské cele. Když jsem osvobodila tátu z vězení, viděla jsem, jak taková podmořská cela vypadá. Takhle rozhodně ne!

Proplula tu osamělá ryba, tmavá a elegantní, svižně se pohybovala z jedné strany na druhou jako nějaký byznysmen, který spěchá na schůzku. Podél stěny až přede mě se vinul stříbrný úhoř a pak se prudce spustil přímo dolů, jako když švihne mečem.

Doplavala jsem k těžkým dubovým dveřím s železným pásem napříč. Byly zavřené a zajištěné tím největším visacím zámkem, jaký jsem kdy viděla.

Teď jsem za nimi něco uslyšela! Nějaký pohyb, sunutí nebo šoupání venku před jeskyní! Co to bylo? Veliké hejno ryb? Náraz vlny? Nebo by to mohl být někdo, kdo by mi třeba pomohl?

Zabušila jsem na dveře, jak nejsilněji jsem dokázala. Což nebylo zas tolik. Nevím, jestli jste to někdy zkusili, ale zjistila jsem, že rána pěstí do pevných dubových dveří nějakých osm set metrů pod hladinou moře nemá valný význam. Akorát jsem si narazila ruku a ozval se celkem tichý dutý zvuk.

„POMOC!“ zkusila jsem místo toho křičet. „DRŽÍ MĚ TU JAKO VĚZNĚ! ZACHRAŇTE MĚ!“

Ve vteřině byli oba mořští muži u mě. „No tak, neztrácej čas!“ křikl Orta.

„To budou jen nějaký velký ryby,“ přidal se Kaj. „Asi žralok nebo tak něco. Tady uprostřed oceánu je jich plno.“